

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Ridicați-vă întru întâmpinarea Mea, voi, cei ce străjuiți în cetatea cuvântului Meu ca să-Mi așezați în carte cuvântul! Pace vouă! E zi de praznic sfânt, fiilor. O, pace și poporului cuvântului Meu din vremea aceasta, și pun masă de cuvânt în cetate și Mă port spre el să-i dau și să învețe de la Dumnezeu lucrarea sfințeniei, semnul celor ce sunt cu Dumnezeu pe pământ, crucea purtată, o, fiilor, semnul Fiului Omului, cu care Eu, Domnul, Mă arăt peste pământ, precum este scris.

O, ce frumos este între cei din cer când Eu vin la voi cu cuvântul Meu, ce frumos, ce mare bucurie, ce multă mângâiere, fiilor! Dragostea Mea de voi e tot ce Ne mai mângâie în cer, e nădejde mângâietoare, e Domnul în sfat cu omul pe pământ, și nu poate fi o mai mare mângâiere ca și aceasta, că nici în rai, unde l-am așezat pe omul cel zidit de mâna și de Duhul Meu ca să stau cu el și să Mă mângâi, o, nu M-am mângâiat atunci ca și acum, când stau cu voi atât de mult, atât de mult, dar mult prea puțin pe cât aș vrea de mult, o, și nu Mă mai încape cerul cu bucuria pe care o am că stau cu voi cuvânt pe pământ, fiilor, și atât de mult înseamnă pentru Dumnezeu calea Mea cu voi în vremea aceasta, atât de așteptată ea să vină și să fie.

O, măi fiilor, cât ar fi cerul de sfinți de bogat în cele de sus minuni și puteri, lipsește mângâierea care a fost făcută de la început să fie pentru stările cerești, pentru locașurile cerești, și iată, de aceea a făcut Dumnezeu omul, că l-a făcut de mângâiere pentru tainele cerești, pentru Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, o, și câtă durere și câtă căutare între cei din cer, după ce omul cel de mângâiere n-a mai stat cu Dumnezeu cu ființa lui, cu viața lui, cu dragostea lui!

O, ce mult M-a mângâiat crucea și suferința Mea cea din vremea crucii, fiilor! Era aceasta iubirea Mea pentru om, și Mă mângâiam că-Mi puteam arăta iubirea și rana ei, tânjirea Mea după cel pierdut din rai, iertarea lui din partea Mea, ca să se întoarcă la Mine iertat și curat de vină. Eram gol de om, de mângâierea Mea eram lipsit de tot, și numai iubirea Mi-a întărit pașii și sufletul sub cruce, și crucea Mi-a fost mângâiere, mărturisirea iubirii Mele Mi-a fost ea, și de atunci și până azi Mă mărturisește ea și Mă arată iubind și suferind în iubire, și cerul tot a suferit mereu pentru rana Mea, și lungă e această suferință, lungă de când l-am pierdut pe om și până azi, și până mâine.

Acum două mii de ani am spus: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine»*, să se lepede ca să poată suferi cu Mine și după Mine cu iubirea lui, așa cum Eu am suferit după om cu iubirea Mea, și n-am ținut la nimic în cer și pe pământ, nici Eu, nici Tatăl, așa cum am ținut la om, la lucrarea pe care am zidit-o după chipul și asemănarea Noastră ca să Ne mângâiem cu ea, ca să avem mângâiere apoi, iar când pierzi mângâierea vine durerea în locul ei și dorul după mângâierea pierdută, și dacă omul nu s-a lepădat de sine ca și Dumnezeu, o, nu poate să se facă el mângâiere pentru Noi, nu poate semăna cu Dumnezeu prin cruce, căci Eu am venit cu crucea și pe cruce, și tot așa poate să vină și omul dacă vine înapoi la Dumnezeu, mai ales că Eu i-am descurcat pașii, i-am plătit viața și întoarcerea, numai să vrea el să învețe și să înțeleagă bine cum se poate întoarce, și ce este întoarcerea lui la Mine.

O, fiule, o, fiu de Dumnezeu, ia aminte, că drag trebuie să-ți fie să trăiești viața ta cu Dumnezeu, de dragul Lui să-ți placă viața și să te bucuri nespuse de mult că ai venit pe lume și că ai cum să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu ființa ta, cu iubirea ta pentru El. O,

nimic mai mult să nu faci cu viața ta, decât să te bucuri de ea pentru Dumnezeu, nu pentru tine, și vesel să trăiești de bucurie că ești cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu cu viața ta.

Cuvinte mari am spus că dau vouă azi, fiilor, o, și Mi-e tare drag să grăiesc, și ce bine și ce drag Mi-a fost să vă așez înaintea Mea și să pot grăi pe pământ în vremea Mea cu voi! Omul e învățat și el cu vorbitul, și chiar și de unul singur, că deschide radioul și stă în auz cu cele ale oamenilor lucruri vorbite, și nu-i stă cuminte căutarea după vorbire, o, și nu stă în Hristos cu iubirea și cu căutarea, nu se alege de-a dreapta Mea, și stă tot cu duhul lumii la ureche, iar cine a fost odată cu ascultarea lui lângă acest cuvânt, și îl calcă apoi cu neascultare, unul ca acela nu mai are pace, și tot caută pace pentru sufletul lui și nu găsește odihnă pentru suflet.

O, fiilor, iubirea Mea de voi e mare, de la voi Eu am mângâierea care-Mi vine de la grăierea Mea cea de azi peste pământ ca să-l chem pe om spre mila de Mine, că Mi-e mare rana pentru că l-am pierdut. Am înființat puterea semnului crucii prin statul Meu pe cruce și i-am pus nume mare și am zis: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și acest nume să-l rostească cei care se închină cu semnul sfintei cruci, iar cei ce aruncă de pe trupul lor și de peste casa lor semnul sfintei cruci, aceia aruncă pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, căci sus e numele Tatălui, la mijloc al Fiului, iar în cele două părți e Duhul Sfânt, e Dumnezeu întreg aruncat de om cu tot cu crucea pe care Eu am stat cu trupul, iar Tatăl și Duhul Sfânt au stat cu duhul, și omul nu poate vedea aceasta cu ochii lui reci.

O, fiule creștin, nu fugi de cruce, de iubire nu fugi! Eu așa te-am iubit, pe cruce, fiule, te-am iubit cel mai mult, pe cruce ți-am cerut de la Tatăl iertarea, pe cruce a plâns iubirea Mea cea pentru tine, iar dacă tu nu poți tot așa, o, cum altfel vrei să iubești pe Dumnezeu cu iubirea ta? El ți-a arătat cum este iubirea Lui pentru tine și ce a făcut ea pentru viața ta, iar crucea ta înseamnă viața ta, și dacă nu știi să-ți porți crucea spre Hristos, tu dai să scapi de ea, și se pare grea și dorești să ți-o ușurezi, mereu să ți-o ușurezi, dar fără cruce omul se duce să meargă pe calea lumii, unde toți își leapădă crucea și fug de greu, căutând fericirea, nu crucea, și de aceea stă omul în lume, nu de altceva, și stă că nu vrea cruce, nu-L vrea Stăpân pe Dumnezeu, ci el să-și fie stăpân, el să vrea ce vrea el. Dar lumea și duhul ei e cruce și aceasta, dar cea mai rușinoasă, cea mai murdară, cea mai goală de slavă și plină de rușinea vieții, murdară de rugină și de molii, precum este scris, și mor oamenii și rămâne pe pământ averea și se bat pentru ea urmașii, și e rușinoasă crucea omului cel fără Dumnezeu între oameni pe pământ.

O, ce mult, ce mult trăgea cu Dumnezeu în Egipt poporul Israel! Erau sub sarcină, sub supunere, își jertfeau puterea trupului și lucrau mult, căci li se cerea dacă erau robi, iar când a venit vremea cercetării ca să fie scoși din Egipt și din robie, au ieșit toți, toți, și nu era nici unul bolnav în toată seminția lor, o, nu erau, ba erau bine sănătoși toți, și lucrau cu sănătatea lor ajutați, și așa își poate oricine păstra sănătatea, dându-se cu lepădare de sine, sau frângându-i-se voia, iar dacă ei se păstrează pentru ei nu mai rămân sănătoși, fiindcă sănătatea e bună numai dacă ești de folos cu ea, iar altfel nu-ți trebuie, ba îți dăunează sufletului, care rămâne fără fapte mari, fără strânsură pentru el în cer.

O, cine poate înțelege acest cuvânt, această taină a crucii purtate? A venit salvarea și i-a luat pe toți din robie, din suferință, i-a luat pe fiii lui Israel, și nici Iosif n-a rămas cu oasele lui acolo, o, și tot așa va fi și când Eu voi deosebi mireasa Mea ca să-i dau salvarea, că iată, vin după ea mereu, dau să-Mi pregătesc mireasă frumoasă, și aceasta este lucrarea pe care o am astăzi de lucrat pe pământ.

O, poporule Israel, ai uitat de iubirea Mea de atunci pentru tine și te-ai depărtat de Dumnezeul tău cu viața ta apoi, iar când Eu am venit de la Tatăl ca să-ți aduc iertarea și căința ca să ți le dau, o, numai o rămășiță mică din tine s-a alipit cu venirea Mea la tine când tu nu M-ai primit și nu Mi-ai deschis. M-a trimis Tatăl din cer la tine, dar tu nu M-ai primit. Ai

crezut că-ți iau casa și agoniseala, dar Eu nu eram din lumea aceasta ca să-Mi trebuiască ale tale. N-am avut nimic în lumea aceasta decât pe tine și am venit la tine, dar M-ai urât, nu M-ai iubit așa cum Eu te-am iubit de am părăsit cerul ca să vin la tine pe pământ și să te aduc înapoi Tatălui, de Care te-ai despărțit prin călcarea poruncilor vieții, dar tu nu M-ai primit. M-au primit însă Petru și Pavel, Iacov și Ioan, Andrei și Filip și toți cei doisprezece ucenici ai Mei dintre ai tăi, și cu ei a mers mai departe istoria ta, istoria lui Israel, cu Mine și cu ei a mers, iar tu ai căzut a doua oară din brațul Tatălui Nostru Dumnezeu și L-a îndurerat adânc când M-a răstignit pe cruce răceala ta de Mine, după ce atâta bine am făcut în vremea aceea neamului tău bolnav și rănit peste tot, din creștet până în tălpi, precum este scris în prooroci de ranele lui Israel. Tu însă ai stat cu cerbicea întărită și ai uitat ce este scris despre tine și despre Mine, despre crucea Mea cea dureroasă, pe care M-ai aruncat să stau răstignit cu tâlharii deodată ca să-ți tot mărești vina și ca să vezi apoi ce ai făcut, și ca să nu poți fugi de fapta ta, de care de două mii de ani tot dai să fugi fără să te rușinezi în fața popoarelor lumii de fapta ta, cu care ai urât pe Dumnezeu în chip atât de rușinos pentru tine.

O, ce mare salvare ți-am făcut Eu când te-am dezrobit din Egipt și te-am eliberat de toți vrăjmașii tăi și i-am trimis la culcare ca să te pot salva pe tine și să te iert de toată vina ta, iar tu Mi-ai plătit cu moartea Mea iubirea Mea de tine, o, și Mi-e tare dor de dorul tău de Mine, Mi-e tare dor să te doară de ce ai făcut cu Mine, o, că nu poți să spui că nu M-ai cunoscut, că n-ai știut că sunt Fiul lui Dumnezeu și că M-a trimis Tatăl după tine, și chiar fiindcă ai știut că sunt moștenitorul, de aceea te-ai umplut de răutate și ți-ai ocrotit averea și rangul, de care Eu n-am avut nevoie, ci numai să-ți aduc iertarea am voit, numai să te împac cu Tatăl prin Fiul, numai de aceea am venit, și apoi M-am întors în cer și Mi-am lăsat ucenicii să meargă și să lase din unii în alții pe Hristos, și până la sfârșitul timpului să fiu cu ei, și cu cei ce Mă primesc să le fiu Mântuitor și să-i păstoresc pe ei.

Omul și-a târât trupul spre păcat încă de la început, și M-a durut amar, și Mă doare pentru trupul omului, căci sufletul din om are nevoie de Dumnezeu, nu de păcat, atât de mult păcat. Trebuie hrană multă minții omului, hrană curată, sfântă mereu, ca să nu mai tragă omul spre păcat trupul său.

M-a zdrobit de tot păcatul tău, omule! Fie-ți milă de suferința Mea cea de la tine, că o să te doară despărțirea de Mine ca să tot tragi spre păcat viața ta, trupul tău, cinstea ta cea de la Dumnezeu, Cel Care a dat omului înțelepciune ca să se folosească de ea pentru Dumnezeu, pentru iubirea dintre el și Dumnezeu.

Duhul Sfânt i-a dat lui Adam gând, grai și știință, că mulți se întreabă de unde a știut Adam să vorbească. Duhul lui satana, tot la fel, îi dă omului de la satana, de la cel potrivnic lui Dumnezeu, și care l-a biruit pe om în rai.

Ține de om de care parte se alege, căci omul este liber să aleagă ori cu Duhul Sfânt, ori cu duhul satanei, și se cunoaște omul prin lucrarea sa, prin purtarea sa de a cui parte lucrează, și se cunoaște după uitătură, după grai, după roade. În vremea lucrului cel cu mâna se vede harul, sau se vede lipsa harului, lipsa purtării cerești, și de aceea, fiilor, nu uitați, o, nu uitați să stați sub har, ca să stea peste voi harul, căci cine nu alege harul peste el, acela nu stă sub har și iese mereu de sub lucrarea harului și se face urât lui Dumnezeu și celor din jurul lui.

O, Eu știu să-Mi pregătesc vase de trebuință pentru tot lucrul Meu, dar trebuie cruce purtată, fiilor. Dispreț mare de tot a fost slobozit peste cei ce-Mi poartă venirea Mea cuvânt pe pământ, dispreț dinăuntru, și din afară apoi, iar răbdarea cea de aur s-a dovedit lucrătoare și a dat rod, de pot Eu, Domnul, să-Mi port mai departe lucrul venirii Mele, căci șlefuirea trebuie mereu îmbospătată pe vasele cu care lucrează Dumnezeu, așa cum s-a petrecut cu toate vasele purtătoare de taine cerești între oameni pe pământ, o, și n-a fost altfel niciodată

pentru împodobirea cu cele cerești ale vaselor de trebuință tainelor lui Dumnezeu, care trebuie așezate și știute pe pământ.

Au fost cutremure mari, mari, fiilor, și au rămas durerile de după ele și ranele ca după război. Eu știu cum să-Mi înfrumusețez și să-Mi împodobesc vasele de trebuință, că le înfierbânt, le șlefuiesc, lovesc în ele ca să le încerc puterea de lucru, de răbdare, de recunoștință față de Stăpân, de supunere, și apoi slava Mea lucrează cu ele tainele lui Dumnezeu și așezarea lor pe pământ.

Fiilor, fiilor, disprețul cel asupra vaselor de trebuință lui Dumnezeu are lucrare mare peste un vas care stă mereu la făcut, căci omul trebuie să se recunoască gol de tot dacă Domnul nu-i dă o folosință pentru lucrările duhovnicești, trebuitoare lucrului Lui pe pământ între oameni, iar cine nu învață purtarea crucii nu stă la făcut, și cade din lucru, o, și cât de jos s-au dus cei ce au căzut din cuibul Meu, din brațul Meu! Ca pasărea care cade din cuib și o înhață pândarii de sub cuib, așa au pățit cei ce nu s-au smerit, ci, din contra, au dat să poată răul să și-l lucreze, bieții de ei.

O, aveți grijă mare, fiilor, să vă măsurați grăirea și să nu roștiți cuvinte care vă pot primejdi viața sau statul lângă Dumnezeu, că lupul de satana stă lângă limba voastră la pândă. Iar Eu vă învăț, purtați-vă cumiți și cu dulce din toată inima cu cei din partea Mea peste voi așezați, o, că au căzut fii prin înseși cuvintele gurii lor împrăstiate și neatente cu gândirea, cu iubirea și cu vorbirea, măi fiilor. Iar Eu învăț pe fiii poporului cuvântului Meu iubirea și răbdarea sub cruce, numai să iubească ei purtarea crucii, asemănarea lor cu Mine, cu Păstorul lor.

O, e praznic sfânt pe pământ și în cer pentru crucea răstignirii Mele, căci iubirea Mea a stat pe cruce iubind. Mă așez cu sfinții în așternutul Meu cu voi, în cetatea cuvântului Meu și așezăm masă de praznic sfânt, fiilor. Stăm deasupra și privim cu nesaț. Nu uitați, suntem aici, deasupra, o, și dulci Ne sunt clipele cu voi, iar voi le faceți tot mai dulci, tot mai dulci să fie, și pace vouă acum, fiilor!

Însemnăm în carte această grăire sfântă și merge ea și se împarte din cer și mângâie pe unde trece, că Noi numai mângâiere, numai duhul mângâierii îl lăsăm în sărbători pe masă între voi, la masa Mea cu sfinții și cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27-09-2020